

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1658/2020
27.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Вуковић адвокат из ..., против туженог ЈП ПТТ Саобраћаја „Србија“, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3205/2018 од 20.12.2019. године, у седници већа одржаној 27.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3205/2018 од 20.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 43/16 од 14.09.2016. године, исправљеном решењима истог суда од 09.11.2016. године (које решење је исправљено решењем истог суда од 30.07.2018. године) и решењем од 22.11.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог број ...-.../... од 20.03.2013. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду број ...-.../... од 01.07.2003. године и анекс број ... уговора о раду број ...-.../... од 01.12.2005. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3205/2018 од 20.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 43/16 од 14.09.2019. године, исправљена решењем истог суда П1 43/16 од 09.11.2016. године, које је исправљено решењем од 30.07.2018. године, и решењем П1 43/16 од 22.11.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињену пред другостепеним судом, јер су другостепеном пресудом оцењени и образложени битни жалбени наводи у смислу члана 396. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време по основу закљученог уговора о раду број ...-.../... од 01.07.2003. године, на радном месту „...“ у ЈПМ ..., Радна јединица ... „...“. Након извршене ванредне контроле доставе IX реона, у ком реону је тужилац обављао доставу, утврђене су неправилности у раду тужиоца које су констатоване записником о извршеној контроли од 19.12.2012. године. Утврђено је да тужилац, током децембра 2012. године, корисницима пензије ББ, ВВ и ГГ није исплатио пензију у износу од 12.974,04 динара, односно износ од 8.529,98 динара као и износ од 9.774,27 динара, већ је новац задржао за себе и наведене новчане износе корисницима исплатио тек након њихове рекламације. Такође, тужилац није исплатио новац по основу више упутница кориснику ДД, већ је наведене новчане износе задржао за себе, и исплатио их је тек по пријему рекламација од стране корисника; Задржао је новац из упутнице у износу од 6.000,00 динара, упућене кориснику ЂЂ и који је, такође тек након рекламације корисника, вратио; није исплатио новац кориснику ЕЕ у износу од 9.259,00 динара на име туђе неге и помоћи, већ је исти задржао за себе и по пријему рекламације исти вратио; упутницу подносиоца ЈКП „Топлана Ваљево“ у износу од 39.400,00 динара, упућену кориснику ЖЖ, није исплатио кориснику већ је исти задржао и тек након рекламације подносиоца наведени новчани износ исплатио кориснику. Решењем туженог од 21.12.2012. године тужилац је удаљен са рада, почев од 24.12.2012. године, а најдуже три месеца. Решењем туженог од 20.03.2013. године тужиоцу је отказан уговор о раду, као и анекс уговора о раду због непрописног, несавесног и неблаговременог извршавања радних обавеза утврђених чланом 98. Колективног уговора за ЈП ПТТ „Србија“ јер је тужилац поступао супротно одредбама чл. 98. и чл.101. Правилника о вршењу услуга у поштанском саобраћају и чл.55. и чл.58. Правилника о посебним условима за обављање поштанских услуга у ЈП ПТТ „Саобраћаја Србија“ на тај начин што упутнице – новчане пошиљке није испоручио корисницима у прописаном року за исплату истих већ након 2 до 40 дана од дана задужења са истима, и то тек након рекламација корисника. Тужилац је о постојању разлога за отказ уговора о раду упозорен писменим актом туженог од 15.01.2013. године, које је примио и на исто се изјаснио.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду као незаконитог, као и захтев тужиоца за враћање на рад.

Одредбом члана 179. став 2. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако запослени несавесно или немарно извршава своје радне обавезе.

Чланом 98. тачка 1. Колективног уговора туженог предвиђено је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом, на начин и по поступку предвиђеним законом, у случају да запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе – непрописно, несавесно или неблаговремено извршавање радних обавеза.

Имајући у виду цитиране законске одредбе као и одредбе Колективног уговора туженог, Врховни касациони суд је утврдио да су нижестепени судови извели правилан закључак да су се у радњама тужиоца стекла обележја повреде радне обавезе, јер је континуирано током децембра 2012. године немарно, несавесно и неблаговремено обављао своје послове, чиме је својом кривицом, свесно, понашајући се супротно утврђеним обавезама из описа свог посла, као и супротно прописаној процедури начина уручивања и исплате новчаних упутница корисницима, извршио повреду радне обавезе у виду неовлашћеног потписивања упутница уместо корисника, раздуживања истих и задржавања новчаних износа корисника за себе, а које повреде су актима туженог прописане као отказни разлог, због чега је постојао оправдани разлог за доношење решења о отказу уговора о раду и анекса уговора о раду, сходно одредби члана 179. став 2. тачка 2. Закона о раду.

Стога, нису основани ревизијски наводи тужиоца којима се оспорава правилна примена материјалног прав. Тужилац је био способан да схвати значај својих радњи и био свестан да поступа супротно актима туженог, ово тим пре што је, због извршења истих повреда радних обавеза тужени је 16.04.2012. године донео решење којим је тужиоцу издато упозорење пред отказ уговора о раду, а након тога је тужиоцу извршена и корекција-умањење плате за 20% за месец фебруар 2012.године. Дакле, тужилац је био упознат са свим правилима рада којих је дужан да се придржава и примењује у раду, и након упозорења пред отказ те умањења плате, наставио да поступа супротно процедури, што упућује на закључак да је био свестан недозвољености таквог понашања, као и да истим чини повреду радне обавезе за коју је знао да представља отказни разлог, а при том психичко стање тужиоца није утицало нити умањило његову способност да схвати значај својих радњи, то нема места поништају решења о отказу уговора о раду као незаконитог.

Правилно је тужени, сходно одредби члана 180. став 1. Закона о раду, спровео поступак за утврђивање одговорности тужиоца за учињене повреде радних обавеза које су му стављене на терет, доношењем писменог упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду.

Имајући у виду да је одбијен као неоснован захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, правилно је одбијен и захтев тужиоца за враћање на рад, обзиром на акцесорни карактер захтева.

Наводи ревизије тужиоца у претежном делу односе се на спроведени доказни поступак и оцену доказа те упућују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично

стање. Такви наводи нису посебно разматрани будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог. Истовремено истим се не доводи у сумњу правилност пресуђења и правилна примена материјалног права.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић